

godt Exempel. Vi maa ikke forlange, naar der ved mange Leiligheder drifkes utilbørligt af Vin og den Slags Drikke i den Samfundsklasse, hvor det paa ingen Maade burde finde Sted, at saa den mindre helbig Stillede i Samfundet skal afholde sig fra at drikke det Brændevin, han kan faae. Det ligger ham saa naturlig at se op til de høiere Stillede i Samfundet og sige: Ja, naar de kunne gjøre det, maa jeg vel ogsaa have Tilbedelse dertil. Altsaa, jeg paaistaar paa det Bestemteste, at det er Moralen, Begrebet om det Stadelige ved dette Onde, der skal udvisses i Befolkningen, og udvisses saaledes, at Drifkeriet bliver forbadt. Men hvordan er det for nærværende Tid? Ja, det gaar saadan sin jævne Gang. En Mand, der drifker, betror man ligesaa godt Tilbedelse som Andre, han faar ligesaa godt Afgang til kommunale Poster, ja vel endogaa til Rigsdagen. Drifkeriet er ikke i den Grad foragtet, som det bør være, og saalænge det ikke er Tilfældet, hjælper ingen Lovgivning. Det eneste radikale Middel er at lave det saaledes, at Spiritus slet ikke eksisterer, men saadanne Midler griebes der ikke til. Jeg vil dog ikke undlade ved denne Leilighed at gjøre opmærksom paa, at der findes visse Ting, som ere saa uønskelige, og som burde forandres, og det gjælder navnlig for Bybefolkningens Bedkommende. Naar man saa stærkt har Diet op for, hvilken Stade der er ved Værtshusene, finder jeg det underligt, at man ikke har Die for, hvor anstødelige Forhold der undertiden kan komme til Stede ved Værtshusene. Man ser undertiden Værtshuse, som ligge opad en Kirke, og at Folk der undertiden om Søn- og Helligdage sidde og synge Drilleviser, medens der lige ved Siden af holdes Substjeneste. Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor saadanne Huse ikke kunne lukkes i den Tid, jeg kan ikke forstaa den Stade, der kunde sse derved. Jeg har tidligere ved Lovgivningsarbejde i denne Retning hørt omtale, at vi idetmindste maatte have Gæstgivergaardene aabne for de Rejsende. Jeg vil dertil sige: Lad os komme ind paa næsten enhver af de større Gæstgivergaarde om Søn- og Helligdage, og lad os se, om de ere opfyldte af Rejsende eller af Byens Befolkning, saa vil man se, at det er de Sidste, som udgjør Tallet, det er Byens Befolkning, som fylder Gæstgivergaardene og ikke de Rejsende. Det er vistnok mod Lovgivningen, at Gæstgivergaardene bruges dertil, idetmindste har den Opfattelse tidligere været gjort gjældende, at de kun skulde være for Rejsende, og det er et Spørgsmaal, om det ikke er Noget, Politiet ser gjennem Fingre med; men har Politiet ingen Ret, kunde det jo faae den, og det vilde være en stor Velgjerning at give det en saadan Ret. Der kunde vist paapaaes mange Ting, som vilde være anderledes virksomme end

denne Smule Lovforslag. Jeg har Betænknelighed ved det, netop fordi det fører til, at Personerne skulle til at veies og maales, vrages eller antages. Det er altid uheldigt, og det var ikke den Mand, der gif igjennem Lovgivningsmagten, da Næringsloven blev indført i 1857. Da var det netop det, vi vilde bort fra, at der skulde være en saadan Mønstring af Folk, som vilde udvise Nærings. Jeg vil ikke i mindste Maade, hvis der kan finde en fornuftig Mønstring Sted paa dette Omraade, hvor der bevirkes saa megen Skade for Befolkningen, negte at gaa ind derpaa; men jeg forstaaer slet ikke, hvad Gavn det egentlig skal gjøre. Det fremgik jo ogsaa af den ærede Ordførers Udtalelse, at han selv for de smaa Byers Bedkommende nærede Frygt for, at personlige Indflydelse skulde gjøre sig gjældende, saa at ikke engang de mest kvalificerede Personer blive foretrukne. Der have vi allerede et Fingerpeg, at ikke engang den ærede Ordfører rigtig troede, at denne Mønstring af Personer egentlig just var saa ganske udmærket og vilde medføre bedre praktiske Resultater. Jeg skal nu alligevel ledsage Lovforslaget med min Stemme paa dets videre Vandring. Det er en Selvsølge, at efter mit Syn paa Sagen er det mig ligegyldigt, enten dette Lovforslag bliver til Lov eller ikke; men jeg skal, som sagt, dog give det min Stemme.

Ordføreren (Drenbøll): Det ærede Medlem endte paa en Maade, som jeg oprigtig sagt ikke havde ventet, og havde jeg, dengang jeg begjærede Ordet, vidst, at han vilde have sluttet dermed, vilde jeg ikke have besværet det høie Thing med flere Uttringer, og jeg skal derfor ogsaa nu gjøre det ganske kort. Men jeg vil dog sige, at, naar han i dette Lovforslag lægger den Tante, at nu skulle Personerne veies og maales, vilde han dog, hvis han havde gjort Udvalget den Ære at læse Betænkningen igjennem, have set, at det just ikke er saa meget Personerne, der skulle veies og maales, som den sociale Stilling, de indtage, navnlig om de ere istand til at gennemføre en ordentlig Bedrift af den Art, som Betænkningen angiver, naar det deri hedder, at man søger at affasse alle disse smaa og daarligere Værtshuse, som kun ere rene Svirekneiper, og søger at indføre ordentlige Beværtningssteder. Men naar det ærede Medlem er saa meget imod denne Veien og Maalen af Personer, maa jeg bede ham erindre, at før 1857 bleve Alle, som skulde være Værtshusholdere, veiede og maalte, fordi det var en Bevillingsgjag saavel i Kjøbstæderne som paa Landet, og endnu er det en Bevillingsgjag paa Landet. Altsaa, der maa Bedkommende veies og maales. At man nu her for Kjøbstædernes Bedkommende vil gjøre det samme